

legislative business is not going to occupy much time of the House, we shall finish this item. It is likely that members may ask for one day's extension. So the debate on the budget may continue from Monday onwards depending upon the members. I would suggest that we can complete legislative business this evening.

*Sri A. V. NARASIMHA REDDY.—Normally when the session was held in the afternoons, it used to meet at 4 O'clock. To meet again at 2-30 today would be too early, Sir. I therefore request the Chair kindly to permit us to go over here at 3-30 P. M.

Mr. SPEAKER.—Last time we met at 2-30 P. M. If the Hon'ble Members have objection, we can meet at 3 O'clock instead of 2-30. So, we will take up the legislative business this afternoon. The legislative business on hand is not such a controversial matter unless we make it so. We will be finishing it within one hour; afterwards we shall resume the debate on the Budget. I wish to make it clear that we take first of all the legislative matter and then go to the Budget.

The House now rises and meets at 3 P. M. today.

The House adjourned at Forty Minutes past Twelve of the Clock and re-assembled at Three of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair]

(Quorum was formed at 3-4 P.M.)

MYSORE TENANCY (AMENDMENT AND CONTINUANCE OF TENANCIES) BILL, 1957.

Motion to consider (continued).

*ಶ್ರೀ ಎಫ್. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್ (ರೋಣ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ನಾನೀಗ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ ವಿಧೇಯಕವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ ವಿಧೇಯಕವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಈ ವಿಧೇಯಕವು ಒಂದು ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಗೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಹೊರಬಂದುದು ಮೊದಲ

ನೆಯ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ. ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಲಾರದಂಥ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವುದು ಎರಡನೆಯ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ. ಮುಂಬೈ ಶಾಸನದ ಕಾಯಿದೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ವಿಧೇಯಕ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ಬಿಚ್ಚು ಮತ್ತು ಅನುಚಿತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಚರ್ಚೆಗೆ ಇರುವಂಥ ಈ ವಿಧೇಯಕವೂ ಕೂಡ ಮುಂಬೈ ಚಿನೆನ್ನಿ ಕಾಯಿದೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಯ ವಿಧೇಯಕಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಂಥ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆ ಮುಖಾಂತರ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಜನ್ಮತಾಳಿ ಬಂದು ಅನಂತರ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ವಿಧೇಯಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ವಿಧೇಯಕದ ಬಗ್ಗೆ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯ ಅವಶ್ಯಕ, ಅದರ ಅಗತ್ಯ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂಬೈ ಚಿನೆನ್ನಿ ಕಾಯಿದೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಾದರೂ ಏಪ್ರಿಲ್ ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೆ ತಾರೀಖಿನಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಕೆಲವು ಹಕ್ಕುಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗುವುವು ಇದ್ದುವು. ಆ ಹಕ್ಕುಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಪೂರೈಕೆಯ ತೀರ ಅಗತ್ಯದ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಮೈಸೂರು ಚಿನೆನ್ನಿ ವಿಧೇಯಕವೇನಿದೆ ಈ ವಿಧೇಯಕಕ್ಕೆ ಅಂಥ ಅಗತ್ಯವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಕೇವಲ ಮುಂಬೈ ಚಿನೆನ್ನಿ ಕಾಯಿದೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ವಿಧೇಯಕ ವೇನಿತ್ತು ಅದರ ಕೈಗೂಸಾಗಿ ಅದರ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಫಲ್ಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಹೊರಬಂದದ್ದಾಗಿದೆ. ಉದ್ದೇಶ ನಿರೂಪಣೆ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗಗಳಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದಾದಂಥ ಒಂದು ಗೇಣಿ ಶಾಸನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ತೀವ್ರ ಕೊಂಡು ordinance ಮೂಲಕ ಹೊರಡಿಸಿದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿ ಈಗ ಈ ವಿಧೇಯಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇದರಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ವಿಧೇಯಕದ ಉದ್ದೇಶ ಒಂದು ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ, ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದಾದಂಥ ಶಾಸನವನ್ನು ರಚಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವಿರದೆ ಮುಂಬೈ ಶಾಸನವು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಬಾರದು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಒಂದು ನೆಪವೇನಿದೆ, ತಂತ್ರವೇನಿದೆ, ಆ ತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಆ ವಿಧೇಯಕವನ್ನು, ಆ ಮುಂಬೈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂಥ ಶಾಸನದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳು ಬೇಗ ಪ್ರಚಾರವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಬರಬಾರದು, ರೈತರಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿರುವ ಹಕ್ಕುಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗಬಾರದು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ವಿಧೇಯಕವನ್ನು ತಂದಿರುವುದು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಈ ವಿಧೇಯಕದ ಅವಶ್ಯಕತೆ, ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯಬಾಯಿಂದ ಹೊರಬರುವಂಥ ಅವಶ್ಯ, ಅಗತ್ಯ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವಂಥ ಗೇಣಿ ಶಾಸನವೇನಿದೆ ಇದರಲ್ಲಿ 1952ರ ಇನವಿಯೊಳಗೆ ಕೆಲವು ಗೇಣಿಗಳು ಹಿಡಿದವರು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಉಪಸ್ಥಿತವಾದಂಥ ಗೇಣಿಗಳನ್ನು ಐದು ವರ್ಷ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅವು ಮುಕ್ತಾಯಗೊಳ್ಳಬಾರದು ಮತ್ತು ಯಾವ ಗೇಣಿಯೂ 1952ರ ನಂತರ ಹಿಡಿದವರ ಗೇಣಿಗಳಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆ ಆಯುರ್ಮಾನವು ಇರಬಾರದು, ಒಂದು ವೇಳೆ ರೈತನು ತಾನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುತ್ತ ಇರತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಡೆಯನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂತು ಅಂದರೆ ಆತನ ತನ್ನ ಆತ್ಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

(ಶ್ರೀ ಎ. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್)

ಅಂದರೆ ಒಡೆಯನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದ ಆಮರ್ರಾರ ಎಂದು ರಿನ್ಯೂ ಆ ರೀತಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಒಡೆಯ ಆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸ್ವಂತ ಸಾಗುವಳಿ ಸಲುವಾಗಿ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂದರೆ, ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಂತ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಆಮರ್ರಾರಲ್ಲಿ ಅರ್ಜಿಹಾಕಿ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಉಪಯೋಗದ ಸಲುವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈ ರೀತಿ ಮೊದಲನ ಶಾಸನ ಇದೆ. 1952ರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರೈಕೆಯಾಗಿ ಲಭ್ಯವಾದ, ರೈತರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಂಥ ಕೆಲವು ಗೇಣಿ ಹಕ್ಕುಗಳು 1957ಕ್ಕೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುತ್ತವೆ. 1957ಕ್ಕೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುವಂಥ ಆ ಗೇಣಿ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷದವರೆಗೂ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು, ಆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ರೈತರು ತಾವು ಸಾಗುವಳಿಮಾಡುವಂಥ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಮ್ಮ ಆತ್ಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಇದ್ದರೆ ಅಂಥ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ವಶದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಆದಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಈ ವಿಧಾಯಕದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಹೇಳಿರುವಂಥ ಅಂಶವನ್ನು ನಾನು ಇದೀಗ ಹೇಳಿದ್ದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಲಾರದಂಥ ಅಂಶಗಳು ಏನಿವೆ ಇವು ಮುಂಬೈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇವೆ. ಮುಂಬೈ ಶಾಸನದ 46-47ನೇ ಕಲಂ ಮೇರೆಗೆ ಕೆಲವೊಂದು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಭೂಮಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಅದೇ ಶಾಸನದ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ನುಗ್ಗುವಾಗಿಯೇ ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮುಂಬೈ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂಥ ಅಂಶಗಳು ಕಾರ್ಯಗತವಾದದ್ದನ್ನು ಇಂದಿನವರೆಗೂ ನೋಡಿದರೆ ಈ ಅಂಶಗಳೂ ಕೂಡ ಅದೇ ವಿಧಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಮುಂಬೈ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ರಚಿತವಾದ ನಂತರ ಈ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವಾದಕ್ಕೆ ಎದ್ದ ಯಾವ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಭೂಮಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಯಿದೆಯ 65ನೇ ಕಲಮ್ ಮೇರೆಗೆ ಪ್ರಸಂಗ ಕ್ಲೀಗೂ ಬರುತ್ತದೆ, ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಭೂಮಿ, ಆ ಮಾಲಕನ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದಾಗಲಿ, ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಲಿ ಸಾಗುವಳಿ ಆಗದೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತನ್ನ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಷ್ಟೋ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಭೂಮಿಯ ಮಾಲಕರು ತಾವು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲಾರದೆ, ಅದನ್ನು ರೈತರಿಗೂ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಕೊಡಲಾರದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬೀಳು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಭಾವತಾಳಿ ಅಂಥ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದ ಜನರ ಸಲುವಾಗಿ ಸಾಗುವಳಿಗಾದರೂ ಕೊಡಲಿ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ರೆಪ್ರೆಸೆಂಟೇಷನ್ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ಆಗಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿ

ಗಳಾಗಲಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ನೋಡಿಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಯಾವ ಸರ್ಕಾರ!

ಶ್ರೀ ಎ. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ಇದೇ ಸರ್ಕಾರ. ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇದೇ ನವಂಬರ್ 19ನೇ ತಾರೀಖಿನ ದಿನವೆ ಧಾರವಾಡದ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದ ಕೂಲಿಗಾರರು ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ರೈತರು ಭಾರಿ ಮೆರವಣಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕರೆಕ್ಷನ್ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕರೆಕ್ಷನ್ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಮನವಿಯನ್ನು ಒಯ್ದಿದ್ದರು. ಆ ಮನವಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಸಹ ತೋರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಲಿ ಯಾವ ಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೈಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಧಾರವಾಡದ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಮುಮ್ಮಿಗಟ್ಟಿ ಎಂದು ಒಂದು ಇನಾಂ ಗ್ರಾಮ ಇದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ದೇಸಾಯಿರು ಇದ್ದಾರೆ. ಆ ದೇಸಾಯಿರ 400-500 ಎಕರೆ ಭೂಮಿ ಸಾಗುವಳಿ ಆಗದೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಎಂದಿನಿಂದ ಸಾಗುವಳಿ ಆಗದೆ ಬಿದ್ದಿದೆಯೋ ಅದು ನಮಗಂತೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಾಗುವಳಿ ಆಗದೇ ಬಿದ್ದಂಥ ಆ ಜಮೀನನ್ನು 7-8 ವರ್ಷದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನಾವು ಹೋಗಿ ಆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಭೂಮಿಹೀನರ ಪರವಾಗಿ, ಕೊಡಲಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸಂಘ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಮಾಲಕನ ಅದರೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದೇರಡು ಕಡೆ ಕೇವಲ 27-28 ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಇದೆ. ಅದು ದೇಸಾಯಿರದೂ ಅಲ್ಲ, ಅವರ ಸಂಬಂಧಿಕರದು ಯಾರದೋ, ಆ 27-28 ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ವಶದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದ ಹರಿಜನರು ಮತ್ತು ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆವು. ಆ ಮೇರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅದನ್ನು ಅವರ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿದರು ದೇಸಾಯಿರು ಪ್ರಬಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅವರ ವಿರುದ್ಧ ನಾವು ಹೋಗುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ ಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇದ್ದರೆ ನೀವೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು, ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಹೇಳಿದೆವು. . . .

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬೊಂಬಾಯಿ ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಬರ್ ಬಂದಾಗ ಏಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ! ಮೈಸೂರು ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಬರ್ ಬಂದಾಗ ಈಗ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಸರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಆ ಮಾತುಗಳು ಹೊಂದುತ್ತವೆ ಎಂದು ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಮೈಸೂರು ಚಿನ್‌ಟನ್ ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಬರ್ ಇರುವುದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಕೇ ಎನಾ ಮುಂಬೈ ಚಿನ್‌ಟನ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದು ಇಲ್ಲ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಸರಿಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಈಗ ಹೇಳುವುದು ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈಗ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದಂಥ ಈ ವಿಧೇಯಕದ ಆರು-ಎಳನೇ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗಳ ಮೇರೆಗೆ

ಭೂಮಿಯನ್ನು ರೈತರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಸರಂಡರ್ ಮಾಡಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೆ ವಹಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದಿದೆ. ಈ ಕ್ಯಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂಥ ಅಂಶಗಳೇ ಮುಂಬೈ ವಿಧಾಯಕದ 46-47 ನೇ ಕ್ಯಾಸ್‌ಗೆ ಅನುರೋಧಿಸಿ ಅನುಮತಿಸಿದೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಇದೇ ಕಲಮು ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಅಮೆಂಡಿಂಗ್ ಬಿಲ್ ನಲ್ಲಿಯೂ ಆಗಲೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಇರುವುದು ಏನಿದೆ ಇದು ಹಳೇ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲದಂಥ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ತಡೆಹಿಡಿಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಸರಂಡರ್ ಆದ ಜಮೀನನ್ನು ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬ ಸಲುವಾಗಿ ಇದೆ. ಆದಕಾರಣ ತಾವು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಈಗ ಸರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ಆಗಲೇ ಆ ಬಿಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಮಾತನಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಂಥ ಕ್ಯಾಸ್‌ಗಳು ಏನಿವೆ ಇವುಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೂ ಕೂಡ ಕಾಯ್ದೆಗತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವ ಸಂಭವ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನ ಚಿನ್‌ಟೆನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯ ಹೇಳಿ, ಆಗ ಹೇಳದೇ ಇದ್ದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಈಗ ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

I hope the Hon'ble Member will realise that it is not proper to take up matters which do not concern this Bill at all.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗಿರುವ ಈ ವಿಧೇಯಕ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯದ್ದು ಮಾತ್ರವಿದೆ. ಇದರೊಳಗೆ ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಮಟ್ಟದ್ದಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಇತ್ತ ರೈತರೂ ಇಲ್ಲ, ಆದರೆ ಭೂಮಿ ಒಡೆಯರೂ ಇಲ್ಲ, ಹೀಗಾಗಿ ಭೂಮಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉಳಿಯುವ ಸಂದರ್ಭವಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಗ್ಯ ನಿಬ್ಬಂದಿ, ಯೋಗ್ಯ ಧೈಯ, ಸಾಕಷ್ಟು ಇದ್ದರೆ ಇಂಥ ವಿಧೇಯಕ ಪಾಸಾದನಂತರ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರುವಂಥ ಶಕ್ತಿ ಅದಕ್ಕೆ ಇರಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ವಿಧೇಯಕ ಪಾಸಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳ ಮನೋರಾಜ್ಯದಿಂದ ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿ ಬೇಕಾಗಬಹುದೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿ ದಾಟಿದನಂತರ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಸಲುವಾಗಿ ಅನ್ಯೂಂ ಮಾಡುವ ಭೂಮಿ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು, ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅನ್ಯೂಂ ಮಾಡಿ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡುವ ಸೌಕರ್ಯ ಈ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕಿದೆಯೇ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಸಂಶಯವಿದೆ. ಇನ್ನು ಏಕರೂಪದ ಒಂದು ಶಾಸನವನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸರ್ಕಾರ ಬಹಳ ಆಸೆಯಿಂದಿದೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ಅದೇ ಈಗ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವ ಈ ವಿಧೇಯಕದ ಉದ್ದೇಶ ನಿರೂಪಣೆ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ವಿಧೇಯಕವನ್ನು ತಾವು ತರುವಾಗ ತಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರೇನಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಹಳವಾಗಿದೆ, ತಾವು ಜಮೀನುದಾರರಿರುವ ಯು.ಪಿ.,

ಪಂಚಾಬು ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗಳ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಮಾತನಾಡುವಹಾಗೆ ಎರೋದಿ ಪಕ್ಷದ ಮತ್ತು ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟ್ ಪಕ್ಷದ ಮಿತ್ರರು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಗತಿಗಳೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿಚಾರ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಮುಂಬಯಿ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಕೆಲವರ ಕೈಲೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಳುವುದಾರರಿಗೆ ಕೊಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶ ದಿಂದ ಶಾಸನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರ ಹಿಂದೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಈಗ ಮೊನ್ನೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇದನ್ನು ಎರೋದಿಸುವಾಗ ಸಣ್ಣ ಉಳುವುದಾರರ ಹೋಣಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಶಾಸನ ಮುಂಬಯಿ ಶಾಸನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಮುಂಬಯಿ ಶಾಸನ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುತ್ತಾ ಆಗಿನ ಕಂದಾಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಮಾನ್ಯ ಹಿರಿಯವರು ಇಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಕೆಲವೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಕೈಲೇ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ವಿಶದಪಡಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ಹಿರಿಯವರು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:—

“Sri B. S. Hirey.—The uneven distribution of land is to such an extent that today according to figures that are available with us, some 30,000 people are with holdings of 15 acres or less.

* * *

This works out roughly to an average of 5 acres for the number of persons in the lower groups of holdings.

* * *

On the other hand, 929 persons hold on an average about 1,000 acres per person. Another 18,508 persons between them hold on an average of 170 acres. This is what may be termed the highest group of holdings, that is about 100 acres.

This disparity in the holdings is further accentuated when we find roughly three-fourths of land lords have about 40 per cent of the entire occupied land, while some 16 per cent hold roughly half, 5 per cent hold 10 per cent.”

ಸಾಗುವಳಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 40 ಭಾಗವನ್ನು 3 ಪಾಲು ಜನ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಶೇಕಡ ಐದು ಭಾಗವನ್ನು ಶೇಕಡ 10 ಜನ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಬಹಳ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿದೆ, ಆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಣವನ್ನು ವಿಫಲಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಆ ಕಂದಾಯ ಮಂತ್ರಿ ಸಾರಿದರು.

Sri M. P. PATIL (Minister for Revenue).—Sir, these figures are for

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಪಿ. ಪಾಟೀಲ್.)

the whole of the Bombay State not for Bombay Karnataka.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ಣಾಟಕದ ಅಂಕಿ ಅಂಶ ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ನಾನು ಕೈಹಾಕಲ್ಲ. ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಸಾಗುವಳಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಭೂಮಿ 500 ಜನ ದೊಡ್ಡ ಭೂವಳಿಗಳ ಕೈಲಿದೆ, ಉಳಿದ ಅರ್ಧ ನಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ ಕೈಲಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಯಿದೆ; ರೋಣದಲ್ಲಿ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಸ್ಯಾಂಪಲ್ ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಒಂದುಸಾವಿರ ಜನರಿರುವ ಎರಡುಮೂರು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ 999 ಜನ ಬಹು ಕುಟುಂಬಗಳಿದ್ದುಂಥ ಭೂಮಿ ಕೇವಲ ಹತ್ತು ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಹೋಗಿರುವ ಉದಾಹರಣೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೇವಲ ನಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಿಂದ ತುಂಬಿದ ಈ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಂಬಯಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಶಾಸನ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿವು ಹೇಳಿದ್ದು ತೀರಾ ವಾಸ್ತವದಿಂದ ದೂರವಾದ ಮಾತು ಎಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ.

3-30 P.M.

ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಲೇಬರ್ ಎನ್‌ಕ್ವಯರಿ ಕಮಿಷಿಯವರು ಹಿಂದಿನ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ದ್ದಾರೆ. ಭೂಮಿ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ, ಪಂಜಾಬ್ ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳಗಳಲ್ಲಿ ಜಮೀನುದಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಭೂಮಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೌಕರ್ಯವು ರೈತನಿಗೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಅಡಚಣೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾವುಕಾರರಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ 20-25 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಕಾರವರ್ಗವು ಬೆಳೆದು ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಉತ್ತರದೇಶಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೆ 65ರಷ್ಟು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವ ಕೂಲಿಕಾರವರ್ಗವು ಇದೆ ಎಂದು ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಕೂಲಿಕಾರವರ್ಗದ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಈಗ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ಧೋರಣೆಯು ಪ್ರತಿ ಗಾಮೀ ಸ್ವರೂಪದ್ದಾಗಿದೆ. ಉತ್ತರದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಶಾಸನ ರಚಿಸಬಾರದು. ನಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ, ಕಿತ್ತರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಂದು ಮಂತ್ರಿ ವರ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಿಗೆ ಯಾವ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವ ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯವರು ಚರ್ಚೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಾಗ ಹೇಳಿದರು ಮುಂಬಯಿ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ರೈತರಿಗೆ ಎಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೇ ತಾರೀಖಿಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕಾದ ಭೂಮಿಯ ಒಡೆತನದ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಆಶ್ವಾಸನ, ಅಭಯ ಕೊಡದೆ ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಒಂದು ಸಮಿತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದೆ. ಆ ಸಮಿತಿಯು ಇದನ್ನು ನಿರ್ಧರಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈ ಮನೋದಯಮೇಲೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವಾಗ ಮೂಲ ಕಾನೂನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಲಮುಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ಣಾಟಕದ ವಿಷಯ ಮಂತ್ರಿ ಯವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಬೇರೆ ವಿಷಯವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೇಳುವುದು ವೃಥಾ ಕಾಲಹರಣೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗುವುದು ಎಂದು ಸದಸ್ಯರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮನೂ ದೆಯಿಂದ ಈಗ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಕಾನೂನು ಒಂದುವರ್ಷದ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಲಾಗುವದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಮುಂದುವರಿಸದೆ ಎಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೇ ತಾರೀಖಿಗೆ ಮುಂಬಯಿ ಗೇಣಿ ಶಾಸನ ಪ್ರಕಾರ ರೈತನಿಗೆ ಯಾವ ಒಡೆತನದ ಹಕ್ಕು ದೊರೆಯಬೇಕೆಂದು ಇದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಮೈಸೂರ ರಾಜ್ಯದ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ರೈತರಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರವು ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚನೆಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ಸಮಿತಿಯ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಬಿಡುವುದು ಸಮಾಧಾನಕಾರಕವಾಗಲಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಕಾನೂನಿನ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆಕೊಡುವ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಅಧಿಕಾರವು ಈ ಸಭೆಗೆ ಅದೆ ಆದಕಾರಣ ಸಮಿತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಬಿಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಸಭೆಗೆ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಅಧಿಕಾರ ಇರುವುದರಿಂದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯು ಈ ಸಭೆಯಮೇಲೆ ಇದೆ. ಸಭೆಯ ಹೊರಗೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಸಮಿತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳುಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ, ಸರಕಾರವು ಹಾಗೆಮಾಡದೆ ನೇರವಾದ ಆಶ್ವಾಸನ ಕೊಡಬೇಕು. ರೈತರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಮುಳುಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಸರಕಾರದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಆ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಆಶ್ವಾಸನಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಬಂಡಿತವಾದ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಜಾಹೀರಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ವಿನಂತಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri M. P. PATIL.—Sir, I am sorry that the Hon'ble Members in the opposition who opposed the Bill are not here to hear my reply. That shows what interest they are taking in this Bill. Sir, it has been pressed again and again by some members of the Opposition that instead of introducing this Bill, it would have been better if the Government had extended the application of the Bombay Tenancy Act to all parts of the new Mysore State.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ಪೂಜಾರ್.—ಹಾಗೆ ಹೇಳಲಲ್ಲ.

Sri M. P. PATIL.—Not you; some others have raised that question. Sir, in this connection I would like to point out the very object of this Bill. I have told this to this House, but I have to repeat it again and again. Sir, it is stated in the Statement of Objects and Reasons :

“There is no uniformity in the provisions of the Tenancy laws in force in the areas which have come to the new State of Mysore from the State of Madras and the former States of Mysore, Bombay and Hyderabad. Coorg had no tenancy law at all. The question

of introducing uniform tenancy law to the extent possible, applicable all over the State is under examination. In the meanwhile it has been considered necessary to preserve the *status quo* in areas other than Coorg etc., etc.,”

Sir, the very object of this Bill is to continue the *status quo* and especially, to see that until new legislation is evolved, no tenant is evicted from the land which he is cultivating. Taking this fact into consideration, it would be seen that the question of introducing any tenancy reform in the old Mysore State does not arise at all. Therefore, all arguments advanced in this respect are out of place. I find that some of the members have a false notion about the so-called nature of the Bombay Act. I would like to place some facts before this House.

Sir, I admit that the Bombay Act is, on the whole, a progressive Act. I never said that it is not progressive, nor is it reactionary. But, I have stated that there are some defects in the Act which would come in the way of the interest of the tenants and landlords in its implementation. Sir, much is made about the so-called “Tiller’s Day”. It was pressed again and again that if the Bombay Act was continued as it was, the tenants would have become owners on First April 1957. Sir, in this connection, I would like to point out that even that Act does not make provision for the full ownership.

Mr. SPEAKER.—I think, we are not concerned with the Bombay Amendment Bill or Bombay Act.

Sri M. P. PATIL.—That is true, Sir. But the Opposition members have pressed that instead of introducing this Bill, it would have been better if the Government had applied the Bombay Act to Mysore State. Therefore, I had to point out the difficulties which would have come in the way of the tenants of the former Mysore State. Sir, according to section 32, it would be seen that the tenant would not become on April First the owner of the land but would be deemed to be the owner of the land

which he is cultivating. It is clear from this that it is not the ownership which the tenant will get on that day, but, provided there are no other difficulties, it is the right to ownership and not the ownership itself. Then, the question of litigation starts. Sir, as I have pointed out, about 1,25,000 notices have been given to the tenants in the four districts of Bombay Karnataka. As far as I know, it is only 15 per cent of the population of Bombay Karnataka which is affected by the tenancy reforms. Here also a number of land owners are not affected. For instance, the holdings which are held by the owners which are economic holdings or less than economic holdings and whose income is less than 1,500 rupees are not affected by this provision. Taking all these facts into consideration and taking the number of notices which have been issued, I think, there would be hardly any tenant who would be left without notice. Under the circumstances, even according to the provision of the Bombay Tenancy Act, no tenant would get the right to ownership on the First of April.

Now, the question of litigation. Sir, if the owner of the land applies to the court, what procedure is to be followed and what trouble would be created for the tenant? If the application is made to the court, the court will have to find out the total holdings of the tenant. Sir, these records are not available to-day. Perhaps, the records that are available to-day are regarding the owners who have got total holdings in the same village. But, I know that they have holdings in different villages and the holdings of the tenants are not recorded in the Record of Rights. So, before any suit is taken for consideration, either the Government or the parties will have to find out the total holdings of both the parties to get a judgment in the suit. Sir, the next question is about the income of the holder. Naturally, the land owner may say that his income is not more than Rs. 1,500. It is very easy for him to place evidence to show that his income is not more than Rs. 1,500. Similar difficulty is created here for the tenant.

(SRI M. P. PATIL.)

Now, the tenant will have to go round and produce evidence to show that the land owner—the applicant—has more than 1,500 rupees income. Those who have got some experience of this would clearly admit that it would be very difficult for a poor, ignorant tenant to collect evidence against the land-lord to show that he has got more than 1,500 rupees income. Unless he proves, he will not succeed at all. Even supposing he is able to prove that the applicant has more than the economic holding and at the same time he has proved that the income of the applicant is more than Rs. 1,500, the third obstacle comes in the way and that is, the definition of personal cultivation. Sir, as defined in the Bombay Act, the definition of personal cultivation is this :

“ Personal cultivation means :

- (i) by one's own labour, or,
- (ii) by the labour of any member of one's family, or,
- (iii) under the personal supervision of oneself or any member of one's family by hired labour or by servants on wages payable in cash or kind but not in crop share,”

Sir, the whole mischief for the tenant lies here. Taking this definition of personal cultivation, you will see that that definition is very wide. Even though I am a Minister here and supposing my land is situated 300 or 400 miles away, still I can cultivate my land personally because one of the members of my family goes there and cultivates the land. Or I will be cultivating the land through hired labour. Under the circumstances I do not know what prospects are there for a tenant to prove that the applicant is not in a position to cultivate the land personally. I appeal to the Hon'ble Member who is tom-tomming the Bombay Act to consider the practical side of the question, and see if the Bombay Act is implemented what sort of litigation will be there and whether the tenant will succeed in this

litigation as against the landlord. Sir, I frankly say that the tenant is bound to yield and surrender to the landlord. Even supposing he succeeds, the applicant is not in a position to cultivate the land personally.

There are different courts. Mamlatdar's court, Collector's court, Revenue Board and the Government and ultimately the High Court. Sir, wherever the landlord or the tenant do not succeed, they will go to all these courts and from these things you can imagine what an amount of litigation will continue and what period will be taken to finish all these litigations.

ಎಫ್. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ಇದೇ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ ದಾರರ ಸೇವೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ.

Sri M. P. PATIL.—That has no meaning at all. It will be seen from this that the so called “ Tillers' Day ” would not be really ‘ Tillers' Day ’ for the tenant. I may inform the Hon'ble Member that the so called “ Tillers' Day ” will be the litigants day and not the tillers' day.

Again this is a question of difficulties which the tenant has to face in all these litigations, Let us consider this issue from the administrative point of view. Now there will be 1,25,000 suits in the Bombay Karnatak area. Supposing this Act is applied to the whole of the Mysore State, I am sure, there would be more than 5 lakhs suits for the whole of Mysore State. Now let us consider, taking the facts as they are today, whether the administration is in a position to dispose of all these applications within a reasonable time so that the tenant will be benefited by it. Sir, I have told the difficulties and I have told the House what an amount of information will have to be collected. We have examined this question and we have come to the conclusion that if the Act has to be implemented, the whole Revenue Department will have to be doubled right from the Gumastha up to the Revenue Board. For instance, statistics are to be collected and for that purpose we will have to double the Gumasthas. Then the suits are to be decided. There will be at least 10 to 15 thousand suits per taluka and if so many suits are to be decided,

at least one Amildar has to be appointed for each Taluk. Similarly, the Deputy Commissioner's posts will have to be doubled; the staff will have to be doubled and the whole Revenue Department will have to be doubled for disposing of these suits. I would request the Hon'ble Member to consider the financial aspect of the matter for the implementation of this Act. Even supposing the Government is prepared to spend so much money, where is the staff to be appointed? If we appoint the raw hands, you can imagine what havoc they will play while disposing of these cases. Under the circumstances, even from the administrative point of view, it is very difficult to implement this law in the near future. It is quite natural that these litigations would not continue only for one or two years but at least they will continue for 4-5 years. The Five Year Plan instead of being a development plan, would be a programme of litigation only.

Even supposing the tenant succeeds in all these courts and acquires the right of ownership to the land, then the further procedure is that the Government has to appoint a tribunal. For appointing a tribunal at least one Civil Judge is necessary for every tribunal. Every village has to be examined, notices have to be given to every party and their claims have to be examined. Under the circumstances it will be easily seen that at least one tribunal will be required for every taluka and even that may take at least 3-4 years to dispose of the case. Even here you will see that it is very difficult to appoint the staff. It is not possible to get one Civil Judge for every taluk. If we want to appoint Civil Judges, where are the persons who have got that knowledge and experience? If they are not appointed, to what extent these proceedings will be delayed!

There is a provision in the Act that the price of the land has to be given by the tenant by instalments ranging from 10-12 instalments and there the difficulty arises for the tenant to pay the amount. Sometimes we have found that the tenants are not in a position even to pay the assessment or the rent. They are very poor. They will have to

pay the assessment plus the instalment and if instalments are not paid, they will be deprived of the land. Apart from this, he will not only lose the ownership but he will lose the land also. In a majority of the cases, the tenants will not be in a position to pay instalments and in that case the land will revert not to the tenant, not to the landlord, but to the Government. In these cases, both the land owner and the tenant will lose the land and somebody else will get that land for cultivation.

It may perhaps be said that if the tenant has no money, he can raise the money and pay it. As you know, there are only three ways of raising money—beg, borrow or steal. If he has to beg, I do not know who is going to give him money; I do not know whether the Hon'ble Member is prepared to give him money as a gift. That is practically impossible. The other way is to borrow. There also this Act has put restrictions upon the tenant to borrow. For instance, under section 43, he has no right either to mortgage, sell or even to lease the land. After this process is over and after he becomes the owner, naturally as long as he has not paid all the instalments, his ownership will not be full ownership and nobody will give him money. After he gets the full ownership, you will see the nature of provision made in the Bill: "No land purchased by tenant under Section 32, 32F, 31 I or 32.0 or sold to any person under sections 32P or 64 shall be transferred by sale, gift, exchange, mortgage, lease or assignment or partitioned without the previous sanction of the Collector."

You will see from the above provision that the land which the tenant will get, he should cultivate it and he cannot raise any money either from a Sahucar or from the Society or from the Government. Under these circumstances, I do not know how he will be in a position to pay these instalments. As a matter of fact, there ought to be a provision for lending money to the cultivator under the circumstances, but there is no provision to that effect. There is another

(SRI M. P. PATIL)

point where the tenants are not in a position to pay the instalments. Let us take the case of the tenants who are in a position to pay the instalments. Sir, as you know, even though they may be in a position to pay instalments, they are not very rich people. He has got so many demands upon whatever little money he has got and the provision made in this Act is that he will lose ownership of the land if he fails to pay 4 instalments. Naturally the tenants also are human beings. There will be demand upon their money. If there is a concession that he can continue the possession of the land even though he may have to pay four instalments, naturally he will be tempted not to pay instalments and delay the payment of last instalment. He will then find that the amount is very big and he is not in a position to pay.

4 P. M.

A small holder will not get anything by this stipulation of four years. This would be the result of implementing the provisions of the Act for four years. Supposing he becomes the owner today, for four years the land owner will not get anything. Even after four years or so, the tenant will not be able to get anything. Ultimately the land will have to go to the Government and neither the tenant nor the landlord would be benefited.

These are some of the implications of this Act, if we try to implement it. It can be seen from that even though the 'tillers' day' is supposed to be a very good day, it will not be to his benefit and actually the 'tillers' day' will be a day of litigation and thus it may prove to be a 'black day' for him. If we take all these into consideration, I do not think that either the old Mysore area or the new Mysore State will be benefited by extending the Bombay Act to the remaining area, as it is. As I admitted, it is really a progressive Act; but looking to these difficulties, the tenants will not be benefited by extending that Act, as it is.

The Hon'ble Members have said: why not improve it and apply it? This is

the very object of Government and for that purpose, we want time and for that purpose we have decided to appoint a committee. That committee will go into all these questions and some solution will be found out to solve the problems. In this connection, I have refrained consistently from expressing my own opinion on these issues. Now I would state my personal views, but I would not be saying anything on behalf of Government. I am not an authority on land reforms nor am I an expert on the subject. But as a student of land reforms, I will make some suggestions and they may be taken for what they are worth.

The most important question is the conflict between the interests of the landlords and the tenants. As I said, a majority of the landholders are small holders. Their interest has got to be safeguarded and at the same time we have to protect the tenants and benefit them. Some time ago, I had a discussion of this question with some representatives of small land-holders and I found that some of them, possibly a substantial number, would be prepared to part with their lands to the tenants, provided they are given a reasonable price and provided that the Government gives guarantees that they would pay that price. This question was not examined, as you know, in the Bombay Act. I know some landholders represented it, but that was not taken into consideration. But I think, I am expressing here my personal view, that if the Government implements a measure under which they decide to give a reasonable price to the absentee landholders, either big or small, and if the Government gives a guarantee in the form of bonds to pay that price, many of the landlords or small holders would be prepared to part with their lands. The only question in this is the issue of finance. I am not in a position to say anything about it. If the suggestion is to be considered seriously, the financial aspects would have to be considered. When I discussed this matter with the Planning Commission, surprisingly I found that even the Planning Commission was in favour of such a proposal. Supposing we accept

such a proposal and proceed on these lines, the conflict between the landholders and the tenants will be reduced to a very great extent. Today the problem has become difficult because the relations are strained on account of the provisions of this Act. If this atmosphere is changed, it is possible that the problem would be solved to a great extent. Supposing we are able to solve that, even litigation will be reduced. The few litigations that exist afterwards can be dealt with by the Government.

It has been pointed out that I harped much on litigation. It was asked: how are we going to avoid litigation even after an year? It is quite true. If the same provisions continue, the same problem will arise even after one year. There also we can find out some way. The present position is that there are four or five courts to which the parties have access. I know we are working under a democratic system. We must follow the Constitution and the Law. But consistent with these, we can reduce the number of courts. I know litigation cannot be stopped altogether. But everybody will admit that litigation can be reduced by reducing the number of courts. If some such step is thought over to benefit the small holders and the tenants, I think there would be some way for a suitable land reforms for the whole of the State, which would satisfy the greater portion of the landholders and the tenants. I have placed my views before this House, as an impression was created that we are not thinking of any measures which would solve the problem. We are very much seized of the issue, with a full sense of responsibility. We are not trying to postpone or run away from the issue. We are seriously thinking of the problem and how to solve it. We want to solve it as early as possible.

The only point which was raised by Sri Pujar was about the management of lands and the statistics which he quoted. Regarding the management of lands, as you may know, this Government has come into existence only four months ago and this Government had to face and is facing

a number of problems arising out of integration. Under the circumstances, if there is any neglect or delay in taking over the management of these lands, I do not think that the Government can be blamed for it. Moreover, as a matter of fact, the Hon'ble Member said that this question was represented to the Collector. It may be, I do not know. But they never represented this matter either to me or to the Government.

ಶ್ರೀ ಎ. ಬಿ. ಪೂಜಾರ್.—ನರಸೀಪುರದವರಿಗೆ ಎಂತಲೇ ರೆವ್ಯು ಸೇವೆ ಲಭಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾತನಾಡಿದ್ದು. ನರಸೀಪುರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಂಡಿ ಎಂದು ಕರೆಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ.

Sri M. P. PATIL.—But I must tell the Hon'ble Member, the matter has not come to my notice as yet and in the near future, I may assure the Hon'ble Member that we shall take steps to implement the provisions of this Act.

Hon'ble Sri Gopal Gowda had something to say of the present Mysore Tenancy Act, I have nothing to say about the various grievances he placed before the House. Perhaps there may be some truth in it. But I can assure the Hon'ble Members and the members of the Opposition that in the future, Government will try its level best to implement the provisions of the Act, which will be passed by this House.

He quoted some statistics about the big and small holders. As I pointed out, these statistics are not for the Bombay Karnatak but for the whole State. Even there also there is a snag in these statistics. There are a number of Jagirdars and Inamdars in the Bombay Karnatak and you know in the Record of Rights, the names of Inamdars and Jagirdars are entered as occupants even though they are formal owners of the lands. As a matter of fact there are the kadim tenants and permanent tenants. Possibly those figures are not taken into consideration. For instance, in an Inam village there is only one Inamdar but he never owns the whole village. It is the occupants, the kadim tenants, who have full ownership of the lands and after the abolition of inams and jagirs they are going to be the occupants of these lands. Under these circumstances, even though the statistics are not correct, for the present we have taken into

(SRI M. P. PATIL)
consideration these facts. In the circumstances I think the present Bill which I have introduced is the only best way for this problem and therefore I wish the House passes this Bill.

Mr. SPEAKER.—The question is :

“That the Mysore Tenancy (Amendment and Continuance of Tenancies) Bill, 1957, be taken into consideration.”

The Motion was adopted.

Mr. SPEAKER.—The question is :

“That Clauses 2 to 9, both inclusive, stand part of the Bill.”

The motion was adopted

Clauses 2 to 9, both inclusive, were added to the Bill.

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

“That Clause, 1 stand part of the Bill.” There is an amendment.

Sri N. B. PUJAR.—I beg to move :

“After Clause 1, the following new clause shall be added.—

“1 A. For the purposes herein before stated in the preamble, the State Government may by rules made in this behalf provide for the continuance of all tenancies not withstanding anything contained in any of the provisions of the Mysore Tenancy Act, 1952, for a further period of one year from the date of the commencement of this Act.”

Mr. SPEAKER.—Amendment moved :

“After Clause 1 the following new clause shall be added.—

“1 A. For the purposes herein before stated in the preamble, the State Government may by rules made in this behalf provide for the continuance of all tenancies notwithstanding anything contained in any of the provisions of the Mysore Tenancy Act, 1952, for a further period of one year from the date of the commencement of this Act.”

*ಶ್ರೀ ಎ. ಬಿ. ಪೂಜಾರಿ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಮಹಾಶಯರೇ, ಪ್ರಪಂಚದ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟರಿ ಪ್ರಜಾ ಸತ್ತ್ವಯುಳ್ಳ ಡೆಲಿಗೇಟೆಡ್ ರೆಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಏನಿದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೊಸ ವಿಕ್ರಮ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ರಾಜ್ಯ ಸಂವಿಧಾನದ ಸ್ಟೇಟ್ ಲಿಸ್ಟ್ ನಲ್ಲಿ ಬಂದಂಥ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಾನೂನನ್ನು ರಚಿಸಲು ರಾಜ್ಯದ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಶಾಸನಗಳು ತಮಗೆ ದೊರೆತ ಈ ಅಧಿಕಾರ ವನ್ನು ಶಾಸನ ಸಭೆಯ ಏಜೆಂಟರಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಡೆಲಿಗೇಟ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪರಂಪರೆಯಿದೆ, ಅದು ಅತ್ಯುಚ್ಛವಾದ ಒಂದು ವಿಕ್ರಮ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ಆ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಾನು ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಂವಿಧಾನದ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಘಟನೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಶಾರದರಾದ ಮಹನೀಯರೂ ಸಹ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ಪಾರ್ಲಮೆಂಟರಿ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿನ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವ ಅಧಿಕಾರ ವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೊಟಕು ಮಾಡುವಂತೆ ಹೊಸ ದೊಂದು ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವವೇನು ಬೆಳೆದು ಬರುತ್ತದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಡೆನ್ಯಾಟೆಸಂ ಎಂಬ ಹೆಸರಿದೆ. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಈಗ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಕಾರ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಧಾನ ಸಭೆಗಳ ಕಾರ್ಯ ವಿಶಾಲವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯ ಸಂಕೀರ್ಣಮಯವಾಗುವುದಿದೆ. ಈ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯ ಹೊರಗಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನು ಬಹುಜನ ಸದಸ್ಯರು ಚತುರತೆಯಿಂದ ನಿಯೋಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಬಗೆಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ತೊಡಕನ್ನು ಸಭೆ ನಿಯೋಗಿ ಗಮನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಸರ್ಕಾರ, ಸರ್ಕಾರದ ಯಂತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಏನು ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆದು ಬರುತ್ತಿದೆ ಯೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ ಆ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಶಾಸನ ಸಭೆಯ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವಾಧಿಕಾರ ವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಯಂತ್ರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಈ ಶಾಸನ ಸಭೆ ಹಾಯಾಗಿ ಕೂಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಈ ಸಭೆಗಿರುವ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಡೆಲಿಗೇಟೆಡ್ ರೆಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಎಂದು ವಿಕ್ರಮ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನು ಸಭೆ ಪರಾಮರ್ಶಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

Sri M. P. PATIL.—Sir, I am sorry that I am unable to accept this amendment. The amendment reads this way :

“For the purpose hereinbefore..... date of the commencement of this Act.”

I do not know what is the difference between the Bill and the amendment. The object of the Bill is to continue for one year more where tenancy is likely to terminate within this year. I cannot understand this amendment. The Hon'ble Members always say that no powers should be given to the Executive. But here is an amendment which seeks to give powers to Government which should lie with the legislature. This is

not a minor amendment but an amendment of the whole Act. Apart from this, he says that "for a further period of one year from the date of commencement of this Act." Then, what would happen if the tenancy expired before we obtained the President's assent? I think the Hon'ble Member is trying to cut his own throat by bringing in this amendment. This amendment is out of order and if this is in order, I oppose it.

ಶ್ರೀ ಎಫ್. ಬಿ. ಪೂಜಾರಿ.—ಹೇಗೆ out of order ಆಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶದಪಡಿಸಬೇಕು.

Sri M. P. PATIL.—Because the object of the Bill is the same. I do not know whether he means that under this Bill only period of some tenancy is being extended. If he means that every tenancy is being extended by one more year I request him to read the original provision in the Mysore Act,

"No tenancy of land shall be for a period of less than five years. All tenancies in force on the date of commencement of this Act shall be deemed to be tenancies for a further period of five years from the date of commencement of this Act."

So whatever the nature of the tenancy, the period of lease of it is extended by five years and that period we are extending by one year more.

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That after Clause 1 the following new clause shall be added.—

"A. For the purposes hereinbefore stated in the preamble, the State Government may by rules made in this behalf provide for the continuance of all tenancies notwithstanding anything contained in any of the provisions of the Mysore Tenancy Act, 1952, for a further period of one year from the date of the commencement of this Act."

The motion was negatived.

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That Clause 1 stand part of the Bill."

The motion was adopted.

Clause 1 was added to the Bill.

Mr. SPEAKER.—The question is :

"That the Title and the Preamble stand part of the Bill."

The motion was adopted.

The Title and the Preamble were added to the Bill.

Motion to pass.

Sri M. P. PATIL.—Sir, I beg to move.

"That the Mysore Tenancy (Amendment and Continuance of Tenancies) Bill, 1957 be passed.

Mr. SPEAKER.—The question is.

"That the Mysore Tenancy (Amendment and Continuance of Tenancies) Bill, 1957 be passed.

The motion was adopted.

THE COORG TENANTS BILL, 1957

Motion to consider.

Sri M. P. PATIL (Minister for Revenue).—Sir, I beg to move.

"That the Coorg Tenants Bill, 1957 be taken into consideration.

Mr. SPEAKER.—Motion moved.

"That the Coorg Tenants Bill, 1957 be taken into consideration.

Sri M. P. PATIL.—Sir, I have not to say much in this connection as the objects and reasons which are common to these Bills have been discussed thread-bare up to this time. The only point which I would like to bring to notice of this House is this. As we are thinking of having some uniform legislation to the extent possible for the whole of the State, we have to give some rights to the tenants of the Coorg area as there was no Tenancy Law there at all. Sir, as you know, our object in postponing the provision of the Bombay